

השפויים והמטורפים

עוד על הדיעות המתפרסמות בעולמם הזה (18.4.89) והלאה.

אחרי כמה שבועות של שטיפת'מות, כ" תוצאה מעיון שבועי מדוקדק בגליונות הער לם הזה. במתכונתו החדשה, אני כבר מסוגל לסכם מה פירוש מיגוון-הדיעות, שאותו כפו עלינו עורכי העולם הזה.

בחלק אחד של העיתון מטיפים לדיעות מסוג אחד ובחלק השני של העיתון לדיעות אחרות לגמרי. אבל, בסך הכל, ההבדל בין שני קצוות-הקשת הוא קטן ביותר.

מן החלק השפוי כביכול, שמסביר את זכר תם של הפלסטינים לאינתיפאדה ולעצמאות, אפשר להגיע למסקנה שלהרוב ערבי זה פשע, אך כשהורגים יהודי ואת כמעט מיצוה ומן החלק המטורף לחלוטין המסקנה היא די חד-משמעית: להרוג ערבי, מיצוה!

עקיבא נאמן, נתניה

אין נביא בעולמו

על סקר חברי מרכז-הליכוד (24.6.89) בעד תיקוני שרון, העולם הזה (5.7.89)

על הסקר של העולם הזה, שפורסם 24 שעות לפני כינוס מרכז-הליכוד, ושנתן את כל הסיכויים ליצחק שמיר, אפשר רק לומר, לפי "אין נביא בעירי", כי "אין נביא בעולמו".

איוה מין סקר זה, שלא הסתפק בשגיאת-סטייה סטטיסטית אפשרית ומקובלת של שניים, שלושה אחוזים לכל כיוון, אלא ניבא, למי שלקח את כל הקופה, אריק שרון, 24%? קיים איוה מרחק בין 24% ל-100%? נכון? **בני זידמן, רעננה**

עומס חום גבוה

על מגמתיותם של השידורים ("משדרים חדשות האינתיפאדה", "דיעה אחרת", העולם הזה (14.6.89)

לימור לבנת צודקת במאת האחוזים. אכן שידורי הטלוויזיה והרדיו הם מגמתיים וחד-צדדיים ויאה להם המושג התיקשורתי האמי ריקאי מאנאניו דה יוס, שהוא, בתרגום חופשי: "לאיגן את החדשות".

לפני כמה ימים הקפדתי לעקוב אחרי שדורי החדשות מקור-ישראל שעה אחר שעה. אותו היום שודרה החדשה על החלטת צה"ל לשלם פיצויים למישפחת הערבי העותי שגנף טר אחרי שנעצר עליידי צה"ל, וחדשה זאת שודרה בראש מהדרות-החדשות, שעה אחרי שעה אחרי שעה.

אמנם כל השדור "לצה"ל שהוא צבא מוסרי, והוא מוצא לנכון לפצות את המישפחה הזאת, אבל באותו הבוקר היו הרבה חדשות חשובות יותר, גם במישור הארצי וגם במישור הבינלי-אומי, שאו שלא זכו לאיזכור כלל, או שאודו כרו רק בסוף המהדרות.

ובקשר זה, הכי מרגיזה המיקריות שבה מחליטים, בניגוד לחדשה החשובה הג'ל, אנשי קול ישראל. מתי לשרד, בימי עומס חום גבוה אלה, את תחזית מוג'ה-אוויר, שהיא בחלל חרשה חשובה לתושבי הארץ הנמסים בחום ובלחות. פעם ממדרים את התחזית שעה אחרי שעה ופעם — פעם או פעמיים בלבד נשבע מהדרות החדשות הקובעות לעניין זה, בין השעה שש לשעה 12 בצהריים.

ברי ברנפלד, תל-אביב

שתי השפות הישראליות

על השפה הישראלית (יומן אישי", העולם הזה (28.6.89)

הצטערת מאוד לקרוא את ויכוחותיו של אורי אבנרי על פגישתו עם מכר מצרי במיס עדה קאהירית, שעזמו שוחח בעברית ומש

את אותו פסוק, טענה, הוסיף מישוה במאוחר על ההעתק שהוגש לוועדה.

כך, בפעם הראשונה, התקבל אישור לדי יוף של ממש — לא בעדות בעל-פה, אלא כמיסמך הנמצא בתיק. האזנר מיהר חזרה לארץ, ודאג שהצעירה תגיע ארצה אף היא. היה זה ניצחון גדול ללבנון.

רכילות בשפע

עבשיו גילה שגב את הגברת ההיא, יורדת שנישאה בינתיים לאמריקאי. שמה כיום דליה גולדשטיין. בימי העסקיבש היתה מזכירתו של גיבלי.

בניגוד לגילוי שלנו אז, טוענת דליה עכ" שיו שהיא הורתה באוזני האזנר בכך שהיא עצמה זיפה את המיכתב. היא הכינה העתק חדש, כחב, ובו המילים "לפי הוראת לבנון", שלא היו במקור. היה זה מיכתב לרמטכ"ל משה ריין. ההוראה לויוף באה מפי מרדכי בנצור, מפקד היחידה שהפעילה את רשת הריגול.

קוראי הגילויים של שגב אולי לא עמדו על מלוא חשיבותם לגבי הפרשה. כי יש בכתב זה של שגב גילויים הרבה יותר מרתקים, במישור האישי, המוכיחים כי בשנות ה-50 פרחו הרכילות לא פחות מאשר כיום. (בימים ההם פתחנן את המדור רחל המרחלח).

למשל: הגברת דליה כרמל שכבה עם כמה וכמה מראשי המדינה. בין השאר היתה המאהבת של לוי אשכול, שרה-האזנר, שמילא גם הוא תפקיד מרכזי בפרשת-לבנון. בזכות הפרשה הפך אשכול כעבור שלוש שנים לראש-המשלה.

כשהיא טיפלה באשכול, שהיה אז אלמן, אמרה לה גולדה: "איוה מלאך את, איך שאת מטפלת באשכול", חיבקה אותה ונישקה אותה על מיצהה. אך מאחורי גבה, קראה לה בשמות.

רויד בך-גוריון מתואר עליידי דליה כרכלן זקן.

דליה הראתה לשגב צרור של מיכתבים שקיבלה מאשכול, וגם צרור של מיכתבים שכתב לה גיבלי, המוכיחים, לדבריה, כי הוא הדיח אותה שלא להגיד את האמת בחקירה. דליה טוענת שהסכימה לזייף את המימסך מפני שהיתה משוכנעת שלבנון אכן נתן את ההוראה, ושהוא מנסה להתחמק ברעבד מן האחריות. היא כסך-הכל ראתה לעזור לקצינים הצעירים והנחמדים, מול מזימות הפוליטיקאים.

מבחינת העולם הזה, יש לעניין צד אקטור אלי פיקנטי. בנימין גיבלי מכה כיום כחבר מועצת-המנהלים של חברת העולם הזה בע"מ, כנציג השותפים החדשים.

Handwritten signature: אורי אבנרי

Handwritten note: קיבא יני

השבוע היה סקופ גדול לתום שגב, בעל מדור בהארץ. הוא גילה בניירורק את דליה כרמל, מגיבורות בפרשת-לבנון.

איש לא קרא את גילוייו של שגב בעניין רב יותר מאשר ותיקי העולם הזה. כי גילוי התפקיד שמילאה גברת זו בפרשת-לבנון היה, כשעתו, סקופ גדול של שבועות זה.

זה היה ב-28 במרץ 1960. פרשת-לבנון היתה בשיאה. העולם הזה היה תפקיד מכריע בגי' לגול הפרשה: מדי שבוע פירסמו גילויים חדשים, שהכתיבו את שלבי ההתפתחות של הפרשה, עד לנפילת הממשלה.

השאלה כימים ההם היתה: מי נתן את ההור" ראה לביצוע שורה של מעשי-טרור בקאהיר ובאלכסנדריה. הוטמנו פצצות במסודות-טרבות אמריקאיים ובבית-קולנוע המבצעים היו חברי שרת-ריגול, שחבריה היו יהודים מקומיים תמימים, ושהופעלה עליידי אמ"ן. מטרת הפעולות (ההעסקיבש), כפי שנק" רא לאחר-מכן) היתה לסכסך בין מצריים החדשה, בהנהגת גמאל עבד-אל-נאצר, ובין הבריטים והאמריקאים, שעמדו להתפייס ע"י מה הצמרת המדינית בארץ ראתה בכך סכנה — בניגוד לעולם הזה, שנקט קו הפוך.

הכוונה היתה לייחס את מעשי-הטרור למי-חתרת מצרית, ולהוכיח בצורה זו שהמיסטר המצרי אינו אמין, ושהוא מניח לטרוריסטים לפעול נגד ארצות-הברית ובריטניה.

בסוף 1960, כאשר התפוצצה הפרשה, ה" תה השאלה: האם ניתנה ההוראה עליידי פיני חס לבנון, שרה-האזנר בימי העסקיבש (1954), או עליידי מי שהיה אז ראש אגף המודיעין, אלוף-מישנה בנימין גיבלי?

מזכירה בפאריס

גליון "העולם הזה" (1212) מ-14 ברי-צמבר 1960, נשא בשער הקידמי את תמונתו של היועץ המישפטי, גידעון האזנר, והמ" לים: "האזנר גבה עדות חדשה בפאריס — שילוחתו הסודית של היועץ המישפטי".

הכתבה נעמוד 11, תחת הכותרת "שלי חות מזור", סיפרה על נסיעתו של האזנר לבית-צרפת. בגוף הכתבה מופיע כתם לבן גדול. הצנזור הצבאי מחק קטע של כ-300 מילה, שהיה עיקר הכתבה.

בהמשך, שהותר לפירסום, נאמר: בין שאר המימסכים שנרדו בחקירת ועדות-אולי שו וכן (שחקרו את הפרשה) היה מיכתב. אם המיכתב נכון, הריהו משמש הוכחה כי אמנם ידע לבנון על העסקיבש מראש ואישר אותו. הוא היה מזויף, שופך הדבב אור חדש על תפקיד הקצינים המעורבים בפרשה, כולל הקצין הבכיר. (הקצין הבכיר" היה אז שם-הצופן של גיבלי).

עתה הגיע האזנר בפאריס אל הפקידה שכתבה את המיכתב, שהיא עתה אורחית. היא זכרה את המיכתב — וטענה כי לא הכי רה את הפסוק הקובע את אופיו של המיכתב.

נשאל באיזו שפה הם דוברים, הסביר, כי זוהי "השפה הישראלית".

הצטערת, כי הייתי סבור שלאבנרי ברור כי השפה העברית היא שפתם של יהודי ישראל, אך היא איננה השפה הישראלית. בדיוק כמו שהשפה הצרפתית איננה השפה השווייצרית.

העברית היא רק אחת משתי השפות הריש" מיות בישראל, בדיוק כמו השפה הערבית.

מנצור ריחאן, חיפה

● כוננת ההגדרה, באותו מעמד, היתה להסביר למצריה שהשיחה היא בשפתם של הישראלים, שהיתה עד אז שפת-האויב.

נא לא להפלות

על ייחודה של צעירה יפהפיה (אפשר היה להצילו", העולם הזה (28.6.89)

שמתי לב שכאשר העולם הזה כותב על צעירות יפות, אי מצליחות, מכות ערתנו, הוא מקפיד לציין את תימניותו. כך גם במקרה של החברה של עמוס אוריון המנות, שהעולם הזה מצא לנכון לתארה כ"צעירה תימניה יפהפיה".

לעומת זאת, אינני זוכר שאיפפעם מצא העולם הזה לנכון לציין כי תת-אלוף אביג'

קהלני! קיפר! קעטבי!
תימני נועי

דוד קהלני, למשל, הוא קצין תימני מקסים, או כי ישראל קיסר הוא מזכיר ההסתדרות התימני הראשון או שיצחק קעטבי הוא עסקן ליברלי תימני גיועי ומבריק.

יוסף סרי, רחובות

על הלשון ועל המכון

על עובדות המתייחסות למישפ"ח תל-אביבית (ההגדה לבית צוריאנו", העולם הזה (14.6.89)

בניגוד למה שפורסם בכתבה בעולם הזה דוברת, קוראת וכותבת האם, הג'ל פנינה צוריאנו, צרפתית. כמו כן הינה דוברת וקור' את עברית ודוברת ספרדית וערבית.

עובדה זו ידועה היטב לבנותיה ואחת מהן אף העידה על כך בבית-המישפט.

וכן — שוב לא כפי שפורסם בכתבה — הורה, לקראת סוף 1985, האב, מר יצחק צוריאנו ז"ל, ולא הבנים, בתום-לב, להשכיר את אחת הדירות שבכניו ברחוב דיזנגוף לדייר למטרת מכון-בריאות.

הרייר התחייב, בחוזה-השכירות, לדאוג לקבלת כל האישורים הנדרשים לפי החוק. כאשר התברר שהדייר אינו עומד בהתחייבות זאת, הוא פונה מיידית (כשלושה חודשים מיום חתימת החוזה).

ד"ר אברהם צוריאנו, תל-אביב

העולם הזה 2706